

Дядько Роман викохав садок. І в садку в нього справжні дива! На одній гілці яблуко сніжно-біле. А на сусідній — золотаве або й зовсім червонощоке, як циганка. Визирають яблука з-поміж листя, сміються до сонця, наливаються, спіють.

І от настає час, коли дядько Роман виходить із двору з великим тугим вузлом. З чистої білої хустки випинається боками щось кругле. Польова доріжка Сіріє поміж стернями.

Дядько ступає, де менше пиляки, на хвилю зупиняється біля межового стовпчика і шугає рукою в загадковий свій вузол. З вузла з'являється яблуко. Та яке! Червонобоке, свіже, велике, просто мов сонце вранішнє.

Дядько, ніби милуючись, потримає його перед собою і кладе обережно на стовпчику. Так він іде собі і йде — і від яблук, що кладе на стовпчики, польова доріжка змінюється на очах. Сіра, буденна, в пилюці, вона стає зовсім іншою — лежить між стернями вже весела, празникова, вся наче засвітилася від тих яблук. Іде дядько Роман і вдає, що не помічає хлоп'ят, які, мов зайчата, причаїлися в бур'яні край дороги. Насправді ж він знає, що хлопчики-пастушки поблизу, що вони з хвилюванням ждуть — цілого півліта ждуть — цього незвичайного дня.

Біля одного стовпця дядько затримується трохи довше звичайного і, обернувшись, якийсь час дивиться на уквітчану яблуками дорогу. Ніби сам себе перевіряє: ну як воно в нього вийшло? І усмішка в нього добра, підбадьорлива. Та тільки він зникне за пагорбом, пастушки зриваються разом на ноги, щасливо мчать чимдуж від стовпця до стовпця і на льоту, як вершники, схапують яскраві дарунки, що для них так розкішно вродили на голих придорожніх стовпцях.